

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/73/2016
Identifikačné číslo spisu:	1111207806
Dátum vydania rozhodnutia:	30.03.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Viera Petříková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:1111207806.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu ORADENT, s.r.o., so sídlom v Bratislave, ul. Mierová č. 52/A, zastúpeného Mgr. Lenkou Tothovou, advokátkou so sídlom v Košiciach, Karpatská 2, proti žalovanej X. O., bývajúcej v J. zastúpenej JUDr. Ľubomírom Krajným, advokátom so sídlom v Považskej Bystrici, Nám. A. Hlinku 29/34-311, o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, vedenom na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 6 C 145/2011, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 29. júna 2012 sp. zn. 8 Co 99/2012, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Čadca (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 6. decembra 2011 č.k. 6 C 145/2011-96 žalobný návrh žalobcu, aby bolo určené, že okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany žalovanej z 11. januára 2011, je neplatné, zamietol. Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanej 1 448 € ako náhradu mzdy s 9 % ročným úrokom z omeškania odo dňa právoplatnosti rozsudku do zaplatenia a vyslovil, že o trovách konania rozhodne osobitným uznesením. V odôvodnení uviedol, že pri rozhodovaní za podstatnú skutočnosť pre posúdenie existencie právneho vzťahu medzi účastníkmi považoval posúdenie platnosti dvoch pracovných zmlúv predložených žalobcom a žalovanou s dátumom 10. novembra 2008. Poznamenal, že v pracovnej zmluve, ktorú účastníci uzatvorili ako prvú a ktorej uzavretie ani vo výpovediach nepopreli žiadnym spôsobom, si okrem iného dohodli, že na zmenu, resp. doplnenie tejto zmluvy sa vyžaduje písomná forma. Pokiaľ teda došlo k uzatvoreniu ďalšej pracovnej zmluvy o niekoľko dní neskôr s antidatovaním na 10. novembra 2008, akým bol pôvodný dátum uzavretia prvej pracovnej zmluvy, toto vyhotovenie pracovnej zmluvy v rozšírenom znení s podrobnou špecifikáciou práv a povinností so zmenou podstatných náležitostí pracovnej zmluvy, ktorými boli mzdové ujednania, považoval súd za ďalší právny úkon, ktorý bolo potrebné skúmať z hľadiska platnosti, či neplatnosti. Nakoľko sa v ďalšom vyhotovení pracovnej zmluvy zmenilo to, čo v prvej zmluve tvorilo podstatnú náležitosť, a to časť mzdových podmienok, kde bola uvedená iba suma 14.000,- Sk, táto skutočnosť mala vplyv na posúdenie tejto ďalšej pracovnej zmluvy. Následne

prvoinštančný súd podľa § 41a ods. 2 Občianskeho zákonníka a s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5MCdo 11/2009 konštatoval, že vyhodnotením spôsobu a okolností uzavretia druhej pracovnej zmluvy podľa názoru súdu došlo k zastretému právnomu úkonu, pričom takto zastretý právny úkon videl v tom, že žalovaná pracovnú zmluvu podpísala s vedomím, že jej bude doplácaná mzda tak, ako bolo uvedené v prvej pracovnej zmluve, t. j. 17.000,- Sk po ukončení 3-mesačnej skúšobnej doby. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že výplatný termín podľa čl. V ods. 5.2 prvej pracovnej zmluvy bol dohodnutý 10. deň nasledujúceho kalendárneho mesiaca za predchádzajúci kalendárny mesiac. I keď výplatný termín mzdy za mesiac november 2010 uplynul 10. decembra 2010, do 09. januára 2011 žalobca žalovanej nevyplatil časť mzdy, keď jej namiesto základného zmluvného platu netto 564,29 € uviedol v rozpore s platnou pracovnou zmluvou na výplatnej páske alebo lístku za mesiac november 2010 zmluvný základ platu brutto 464,71 € a nedoplatok v prepočte na dohodnutú netto mzdu jej nevyplatil, ani jej neoznámil, kedy tak mieni urobiť. Z tohto dôvodu sa žalovaná rozhodla okamžite skončiť pracovný pomer u žalobcu podľa § 69 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce. Súd prvej inštancie považoval pre uvedené zistené skutočnosti okamžité skončenie pracovného pomeru žalovanej so žalobcom za právne účinné, a preto žalobný návrh žalobcu zamietol. Nárok žalobcu na náhradu škody vo výške 1 750 € súd prvej inštancie vylúčil na samostatné konanie.

2. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Žiline rozsudkom z 29. júna 2012 sp. zn. 8 Co 99/2012 rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil a vyslovil, že o trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie. V odôvodnení uviedol, že preskúmaním obsahu spisu mal za preukázané, že žalobca sa domáhal vyslovenia, že okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany žalovanej z 11. januára 2011 je neplatné a žalovaná je povinná nahradiť mu sumu 1 750 €, ako i trovy konania. Poznamenal, že podstatnou skutočnosťou, ktorou sa v konaní bolo potrebné zaoberať bolo posúdenie platnosti pracovných zmlúv predložených žalobcom a žalovanou, ako i dôvodu, pre ktorý boli uzatvorené tieto dve pracovné zmluvy. Medzi účastníkmi nebolo sporné, že 10. novembra 2008 bola uzatvorená pracovná zmluva, kde bola dohodnutá mzda žalovanej v sume 14.000,- Sk a po ukončení skúšobnej doby bola dohodnutá mzda 17.000,- Sk a druhá pracovná zmluva, ktorá bola uzatvorená toho istého dňa, t. j. 10. novembra 2008, so zmenou úpravou mzdových podmienok, kde bola so žalovanou dohodnutá základná mesačná mzda vo výške 14.000,- Sk. Odvolací súd poznamenal, že v pracovnej zmluve, ktorú strany uzatvorili ako prvú a ktorej uzavretie ani vo výpovediach pred súdom prvej inštancie nepopierali žiadnym spôsobom, si dohodli okrem iného, že na zmeny, resp. doplnenie tejto zmluvy sa vyžaduje písomná forma, pokiaľ došlo k uzatvoreniu ďalšej pracovnej zmluvy o niekoľko dní neskôr s antikatovaním na deň 10. novembra 2008 ako pôvodný dátum uzavretia pracovnej zmluvy, toto vyhotovenie pracovnej zmluvy v rozšírenom znení a podrobnou špecifikáciou práv a povinností bez zmeny podstatných náležitostí pracovnej zmluvy, by bolo možné považovať za dodatok k zmluve. Nakoľko však v ďalšom vyhotovení pracovnej zmluvy, ktorú žalobca považoval za konečnú, úplnú a jedinou úpravu pracovnoprávneho vzťahu medzi ním a žalovanou došlo k zmene podstatnej náležitosti pracovnej zmluvy, a to v časti mzdových podmienok, kde bola uvedená iba mzda 14.000,- Sk, a táto skutočnosť mala vplyv na posúdenie celej pracovnej zmluvy. Uviedol, že predmetom danej veci bol pracovnoprávny spor a uzatvorenie ďalšej pracovnej zmluvy, ktorú odôvodňoval konateľ žalobcu tým, že s uzatváraním pracovných zmlúv nemal skúsenosti a prvá pracovná zmluva nebola uzatvorená „štandardným spôsobom“, preto sa so žalovanou dohodli na uzatvorení druhej pracovnej zmluvy. Žalovaná uznala, že podpísala aj ďalšiu pracovnú zmluvu so zmenou výšky mzdy, avšak tvrdila, že to urobila preto, lebo ju konateľ žalobcu presvedčil, že rozdiel v mzde jej bude vyplácaný aj naďalej po uplynutí skúšobnej doby, ktorá výška mzdy mala predstavovať spolu 17.000,- Sk s tým, že rozdiel medzi 14.000,- Sk a 17.000,- Sk jej bude doplácať v hotovosti mimo podpísanú pracovnú zmluvu. Aj odvolací súd sa priklonil k vyhodnoteniu spôsobu a okolností uzavretia druhej pracovnej zmluvy prvoinštančným súdom. Podľa názoru odvolacieho súdu sa jednalo o zastretý právny úkon (§ 41 ods. 2 veta prvá Občianskeho zákonníka), pričom súd takto zastretý právny úkon videl v tom, že žalovaná pracovnú zmluvu podpísala s vedomím, že jej bude doplácaná mzda tak, ako bolo uvedené v prvej pracovnej zmluve. S prihliadnutím na stanovisko Najvyššieho súdu SR, a to sp. zn. 5M Cdo 11/2009, druhú pracovnú zmluvu, o ktorej tvrdí žalobca, že je tá pravá a bez závad, vyhodnotil ako neplatnú a súd za platnú považoval práve pracovnú zmluvu uzavretú medzi účastníkmi bez ohľadu na tvrdenia konateľa žalobcu, ktorá obsahovala náležitosti v súlade so zákonom a kde základný zmluvný plat predstavoval

564,29 €. Podľa tejto pracovnej zmluvy výplatný termín bol 10. deň v tom ktorom mesiaci, a preto splatnosť mzdy za mesiac november 2010 uplynula 10. decembra 2010. Na základe uvedeného prisvedčil žalovanej, že do 9. januára 2011 jej žalobca nevyplatil časť mzdy vo výške 174,42 €, teda rozdiel medzi sumou 564,29 € a 464,71 € na základe čoho sa žalovaná rozhodla okamžite skončiť pracovný pomer so žalobcom podľa § 69 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce. Odvolací súd tak odvolaním napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil. K nároku žalovanej voči žalobcovi z titulu náhrady mzdy odvolací súd poznamenal, že sa taktiež priklonil k vyhodnoteniu dokazovania prvoinštančným súdom, keď si žalovaná uplatnila nárok na náhradu mzdy vo výške priemerného zárobku za výpovednú dobu dvoch mesiacov s 9 % ročným úrokom z omeškania odo dňa právoplatnosti rozsudku do zaplatenia. Odvolací súd sa aj s týmto výrokom stotožnil, pretože nárok žalovanej bol uplatnený v súlade s § 69 ods. 4 Zákonníka práce, navyše žalobca v odvolaní výšku priznaného nároku na náhradu mzdy nenamietal, a preto sa s ňou bližšie nezaoberal.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) na pošte 13. augusta 2012 dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnil tým, že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) a jeho dôvodnosť tým, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Porušenie práva na spravodlivý proces a odňatie možnosti konať pred súdom videl v tom, že z rozhodnutí súdov nižších inštancií je zrejmé, že pri vykonávaní a hodnotení dôkazov v priebehu konania konali selektívne, neprihliadali na dôkazy predložené a navrhované žalobcom a priklonili sa k nepodloženým tvrdeniam žalovanej, čím dospeli k jednostrannému rozhodnutiu. Nevykonanie dôkazov navrhovaných žalobcom v odôvodneniach svojich rozhodnutí neodôvodnili, čím sa tieto rozhodnutia stali nepreskúmateľnými. Namietal, že v konaní pred súdmi nižších inštancií rozporoval platnosť pôvodnej pracovnej zmluvy najmä z dôvodu, že samotní účastníci tejto pôvodnej zmluvy sa ňou počas trvania pracovnoprávneho vzťahu neriadili, a teda po celý čas trvania pracovného pomeru znenie pôvodnej pracovnej zmluvy nezodpovedalo skutočnej vôli jej účastníkov, čím nebol splnený zákonný predpoklad k tomu, aby išlo o zastretý právny úkon. Nesúhlasil s konštatovaním odvolacieho súdu, že žalobca vyplácal žalovanej mzdu podľa pôvodnej pracovnej zmluvy, nakoľko žalobca aj žalovaná v priebehu celého konania uvádzali, že odporkyni bola vyplácaná mzda podľa pracovnej zmluvy, v ktorej bola dohodnutá mzda vo výške 464,71 €. Odvolací súd tak bez opory vo vykonanom dokazovaní alebo tvrdení strán sporu dospel k nesprávnemu záveru a odchýlil sa od skutkového zistenia, ktoré zistil súd prvej inštancie bez toho, aby sám vykonal dôkaz, z ktorého mu malo vyplynúť, že žalobca vyplácal žalovanej po dlhšiu dobu trvania pracovného pomeru mzdu vo výške 564,29 €. Odvolací súd tak svojim konaním, resp. nekonaním spôsobil to, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci a konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zmenil tak, že určí okamžité skončenie pracovného pomeru žalovanou za neplatné, resp. aby dovolací súd zrušil a vrátil vec odvolaciemu súdu, resp. zrušil aj rozsudok súdu prvej inštancie a a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaná sa k dovolaniu žalobcu písomne nevyjadрила.

5. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku, zákona č. 160/2015 Z.z. (ďalej len „CSP“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané, zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP advokátom, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP).

7. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016 (13. augusta 2012), t.j. za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“), dovolací súd postupoval v zmysle vyššie citovaného § 470 ods. 2 CSP a prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle § 236, § 237 ods. 1 a § 238 O.s.p.

8. V prejednávanej veci, z obsahu dovolania vyplýva, že je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým dovolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, pričom nejde o rozsudok, ktorý by mal znaky uvedené v § 238 ods. 2 a 3 O.s.p. Keďže prípustnosť dovolania z § 238 O.s.p. nevyplýva, je zrejmé, že dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu v predmetnej veci a podľa tohto ustanovenia nie je prípustné.

9. Predmetné dovolanie by bolo prípustné iba ak v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p. Dovolateľ procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a ich existencia ani nevyšla v dovolacom konaní najavo. Z obsahu dovolania možno vyvodiť, že dovolateľ namietal nedostatok riadneho odôvodnenia (nepreskúmateľnosť) rozhodnutí súdov nižšej inštancie (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.), postup pri vykonaní dokazovania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), ako aj nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

10. Žalobca namieta, že postup súdov v procese zisťovania skutkových podkladov pre rozhodnutie nebol správny, dovolací súd k tejto námietke uvádza, že v prípade neúplnosti alebo nesprávnosti skutkových zistení a skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (obdobne tiež R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp.zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012). Ak k tejto nesprávnosti v niektorom súdnom konaní dôjde, nezakladá to procesnú vadu konania uvedenú v § 237 ods. 1 O.s.p. Neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení môže prípadne viesť k tzv. inej procesnej vade konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.); vadu takej povahy ale možno úspešne uplatniť iba v procesne prípustnom dovolaní (o tento prípad ale v danej veci nejde). Sama tzv. iná vada prípustnosť dovolania nezakladá.

11. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O.s.p.), a nie strán sporu. Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykonal všetky stranou navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nezakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., lebo týmto postupom súd neodňal účastníkovi možnosť pred súdom konať (porovnaj R 37/1993 a R 125/1999).

12. Ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. (viď tiež napríklad uznesenia najvyššieho súdu sp.zn. 1 Cdo 85/2010 a 2 Cdo 29/2011).

13. Dovolateľ v súvislosti s tvrdením procesnej vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. namieta, že rozhodnutia prvoinštančného a odvolacieho súdu sú neodôvodnené, nepreskúmateľné. Na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“. Toto stanovisko bolo uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 2/2016.

14. Najvyšší súd, stotožňujúc sa v preskúmvanej veci so závermi, na ktorých spočíva predmetné stanovisko, skúmal, či v danej veci ide o taký výnimočný prípad, kedy by nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladala vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Dovolací súd však nezistil, že by o takýto prípad v prejednávanej veci išlo; odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie) obsahuje zreteľné vysvetlenie dôvodov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie. Potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu (v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie) spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p.

15. K dovolaciemu dôvodu v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. dovolací súd uvádza, že tzv. iná vada konania, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci odvolacím súdom je síce relevantným dovolacím dôvodom, sama osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p.. Z tohto dôvodu sa dovolací súd námietkou, že konanie odvolacieho súdu je zaťažené tzv. inou vadou konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) nezaoberal.

16. Obsah dovolacích námietok smeroval tiež k spochybneniu správnosti právneho posúdenia veci súdmi nižších stupňov. Právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo o sebe nesprávne právne posúdenie veci v procesne neprípustnom dovolaní ale prípustnosť dovolania nezakladá (viď tiež R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Keďže podané dovolanie nie je procesne prípustné, dovolací súd sa týmito námietkami nemohol zaoberať.

17. Z dôvodov vyššie uvedených dospel najvyšší súd k záveru, že žalobcom podané dovolanie (ktoré bolo podľa právneho poriadku účinného v čase jeho podania procesne neprípustné) nevyvolalo účinok, ktorý by najvyššiemu súdu po 1. júli 2016 umožnil uskutočniť meritórny dovolací prieskum napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, preto dovolanie žalobcu odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

18. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

19. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.